

manifesta en fets com el que l'autor d'aquest llibre anomena *conspiració mallorquina*, i que no és altra que la conspiració descoberta a Carcassona l'any 1303 per a lliurar la ciutat a l'infant Ferran de Mallorca — un episodi poc conegut de la història d'aquest príncep aventurer, no reportat per Rubió i Lluch, que tanmateix assenyalà amb encertada intuïció els Arxius del Migdia de França com a fonts a explorar per a la biografia de l'infant. Altres ciutats i viles llenguadocianes estaven complicades en la conspiració. Descoberta, Jaume II de Mallorca fou el primer a condemnar-la i a desautoritzar el seu fill. Carcassona i Limoux foren condemnades a perdre el seu consolat; quaranta ciutadans de Limoux i setze de Carcassona foren penjats per traïdors. Tot plegat vol dir que la tendència llenguadociana cap als prínceps del casal de Barcelona perdurava encara prop d'un segle després de Muret. — F. SOLDEVILA.

Films d'interès històric. — El dia 12 de març de 1951 foren projectats a l'Institut Francès, per als membres de la Societat i llurs famílies, tres films documentals de tema històric rodats a França: *La révolution de 1848*, fet principalment a base de gravats de l'època; *Saint Louis*, resum gràfic de la vida d'aquest rei de França per on desfilen els monuments històrics i artístics de la seva època; i *La vie médiévale*, en colors, que té per tema les més importants miniatures de l'Edat Mitjana relacionades amb els treballs del camp, amb la vida cortesana, etc. Abans de la projecció d'aquests films, el senyor Enric Moreu, membre de la S.C.E.H., féu un breu parlament comentant aquells i n'assenyalà l'interès i la importància. — R. A. I LL.

Una revista centenària. — En reprendre novament la marxa, sempre segura i ben acompassada, després d'un breu parèntesi produït per la guerra, l'«Archiv für das Studium der neueren Sprachen» ha entrat, amb el volum 185, en el centè any de la seva publicació. Fundada l'any 1846 per Ludwig Herrig i Heinrich Viehoff, aquesta revista dedicada a estudis de germanística, anglistica i romanística es convertí tot seguit en una de les publicacions més interessants — a temporades l'única — de filologia moderna. La designació de Julius Zupitza, el 1890, com a director de la part germano-anglesa, i la d'Adolf Tobler, el 1895, per a la romànica, així com, alguns anys més tard, la d'Alois Brandl, el 1896, per a la germano-anglesa, i la de Heinrich Morf, el 1903, per a la romànica, coincideixen amb els moments de màxima florida de l'«Archiv». Els darrers directors, Wilhelm Horn (mort el maig de 1952 i succeït per Friedrich Maurer) i Gerhard Rohlf, han sabut mantenir la revista al nivell dels seus millors moments. L'últim número aparegut — el primer fascicle del volum 189 — presenta algunes modificacions, entre elles l'addició del subtítol «Mit Literaturblatt und Bibliographie» (cal recordar, referent a les notes bibliogràfiques dels darrers anys, com han estat abundants i orientadores). L'«Archiv für das Studium der neueren Sprachen und Literaturen» s'inicià (aleshores amb aquest títol) a l'editorial Georg Westermann, de Brunsvic; un segle més tard — ho constatem amb joia — segueix essent publicat per la mateixa casa editora. Ad multa saecula! — R. A. I S.

Noves revistes d'estudis romànics. — L'any 1947 ha vist aparèixer cinc noves publicacions periòdiques de filologia romànica, que han vingut a arrencar-se al costat de les veteranes «Zeitschrift für Romanische Philologie», «Romania», «Revue des Langues Romanes» i «Romanische Forschungen» i de les més modernes «Revue de Linguistique Romane», «Vox Romanica» i «Cultura Neolatina». Les noves revistes són les següents: «Estudis Romànics», dirigits per